

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 37 Pž-2338/2020-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, sudac dr. sc. Jelena Čuveljak, u pravnoj stvari tužitelja Stečajna masa iza GRGA GRADNJA d.o.o., OIB 44795035397 (kao sljednik GRGA GRADNJA d.o.o., Branovečina 100, Zagreb OIB 23543288770), protiv tuženika PALISA GRAĐENJE d.o.o. Zagreb, Zavrelići 5, OIB 88457107079, kojeg zastupa punomoćnik Robert Jančik, odvjetnik iz Zagreba, Vlaška 62/1, radi isplate, odlučujući o tužnikovoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Povrv-5572/2011 od 6. ožujka 2015., 9. prosinca 2020.

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Povrv-5572/2011 od 6. ožujka 2015. u točkama 1., 3. i 4. izreke.

Obrazloženje

Prvostupanjski je sud presudom citiranom u izreci ove odluke u točki 1. održao na snazi platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi poslovni broj Ovr-273/11 kojega je na temelju vjerodostojne isprave 27. srpnja 2011. donio javni bilježnik Velimir Čerić iz Zagreba, a kojim je tuženiku naložena isplata iznosa od 427.363,86 kn i troškom u iznosu od 5.760,88 kn, u točki 2. je odbio zahtjev za zateznom kamatom, u točki 3. je utvrdio neosnovanim istaknuti prigovor prijeboja do visine tužbenog zahtjeva te je u točki 4. odlučio o naknadi troškova postupka.

Iz obrazloženja u bitnome proizlazi da je na donijeto rješenje o ovrsi temeljem vjerodostojne isprave-računa br. 33710, 35/10 i 4/11, a kojim je tuženiku naložena isplata iznosa od 427.363,86 kn, tuženik kao ovršenik uložio je prigovor. Navodi u prigovoru i tijekom parničnog postupka, a koji je nastavljen kao u povodu prigovora na platni nalog, da su stranke bile u poslovnom odnosu po osnovi ugovora o građenju, a među kojima su i objekti u Granešini i Čučerju prema utuženim računima. Tužitelj kao izvođač radova da nije ispostavio okončanu situaciju, da izbjegava primopredaju objekata i predaju dokumentacije kao i razne ateste a tuženik da je voljan isplatiti eventualno preostali dio cijene nakon što tužitelj ispostavi okončani obračun sa specifikacijom utrošenog materijala i izvedenih radova. Tužitelj je istaknuo kako je on izveo radove samo na objektu u ulici Lučica na k.č.br. 1407/5 k.o. Granešina po Ugovoru o građenju potpisanim 13. veljače 2009. i Ugovoru o izvođenju radova od 7. kolovoza 2009. Ujedno da su izvedeni i neki vanstroškovnički radovi naručeni od

strane investitora. Tuženik tijekom parničnog postupka navodi da je ponašanjem tužitelja, a navedenom u prigovoru, pretrpio štetu od najmanje 900.000,00 kn, pa ističe prigovor prijeboja do visine potraživanja tužitelja. Kako se radi o dvostranim obvezama ugovoru to da tuženik nije dužan ispuniti svoju obvezu jer da tužitelj kao izvođač nije ispunio svoju obvezu u skladu sa čl. 7. Ugovora o građenju od 13. veljače 2009. Stoga ističe i prigovor istodobnog ispunjenja ugovora iz čl. 358. Zakona o obveznim odnosima, te prigovor neispunjenja obveze tužitelja iz čl. 357. st. 2. Zakona o obveznim odnosima s obzirom na to da tužitelj nije predao sve ateste za radove i opremu koju je ugradio.

Nakon provedenog dokaznog postupka sud je utvrdio kako je nesporno između stranaka zaključenje ugovora o građenju kojima se je tužitelj kao izvoditelj tuženiku kao naručitelju obvezao izvesti građevinske radove na objektu u Zagrebu Ulica Lučica k.č.br.1467/5 k.o. Granešina, a tuženik se za izvedene radove obvezao tužitelju isplatiti 90.000,00 EUR u protuvrijednosti plativo u kunama po srednjem tečaju na dan plaćanja, a prema ugovoru od 13. veljače 2009. odnosno 76.846,14 kn+PDV i 167.671,95 kn+PDV prema ugovoru o izvođenju radova od 7. kolovoza 2009. Sukladno odredbi čl. 620. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08; dalje: ZOO) tužitelj se obvezao izvesti građevinske radove, a koje je obračunao i predmet su spora prema tri računa i to br. 4/11 od 1. veljače 2011. u iznosu od 300.757,25 kn, br. 35/10 od 3. studenog 2010. na iznos od 46.959,01 kn i 33/10 od 3. studenog 2010. u iznosu od 79.647,60 kn koji se odnose na radove i dobavu materijala na predmetnoj nekretnini. Uvidom u dopis-potvrdu Ministarstva financija-PU Ispostava Zagreb-Dubrava od 27. svibnja 2014. utvrdio je sud da su predmetni računi tužitelja br. 4/11, 34/10 i 33/10 provedeni u knjigovodstvenim evidencijama tuženika, te je tuženik za njih u prijavi poreza na dodanu vrijednost obračunao pretporez. Temeljem tako utvrđenog činjeničnog stanja sud nalazi da je tuženik u obvezi isplatiti tužitelju ukupan iznos od 427.363,86 kn, a sukladno ugovornoj obvezi po oba ugovora i obračunatim iznosima po računima tužitelja koje je tuženik prihvatio i nije reklamirao, a sukladno odredbi čl. 620. st. 1. ZOO-a.

Nesporno je da je objekt preuzet od strane tuženika kao naručitelja i kao takav uknjižen i etažiran. Tuženik, kao naručitelj, nije ničim dokazao da bi sukladno odredbi iz čl. 634. st. 1. ZOO-a obavijestio izvođača-tužitelja u roku od šest mjeseci o eventualnim nedostacima u izvođenju radova, te o nedostatku atesta o kvaliteti, a o čemu je sukladno odredbi čl. 219. st. 1. Zakona o parničnom postupku bio dužan dostaviti u spis pisani dokaz. Prema odredbi čl. 11. Ugovora o građenju od 13. veljače 2009. zahtjev za tehnički pregled objekta bio je dužan podnijeti tuženik kao naručitelj. Kako tuženik nije dokazao upućivanje tužitelju obavijestio o nedostacima, to sud nalazi da je i izgubio pravo na isticanje takovih prigovora, a sukladno odredbi čl. 634. st. 2. ZOO-a. Isto tako tuženik nije pružio niti jedan dokaz na okolnost osnova i visine pretrpljene štete u iznosu od 900.000,00 kn, koju do visine tužbenog zahtjeva stavlja u prijeboj tužitelju, „a što je bio dužan učiniti sukladno odredbi čl. 219. st. 1. Zakona o parničnom postupku. Stoga je tužbeni zahtjev osnovan, a odluka o trošku se temelji na odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku.

Protiv ove presude u dijelu u kojem nije uspio je tuženik izjavio žalbu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava te predlaže da ovaj sud usvoji žalbu i preinači pobijanu presudu.

U žalbi u bitnome ponavlja navode istaknute tijekom postupka pred sudom prvog stupnja ističući da nije bilo sporno kako tuženik nije imao primjedbi na nedostatke u radovima koji su preuzeti već je isticao da tužitelj nije ispunio radove jer nije ispostavljena okončana situacija pa je tuženik pitanje prijema objekta riješio kroz postupak legalizacije, a što se je trebalo utvrditi saslušanjem svjedoka Ivana Vučića kojeg sud nije saslušao. Stoga smatra da presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba nije osnovana.

Pobijanu presudu je ovaj drugostupanjski sud ispitao u skladu s odredbom čl. 365. st. 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud je utvrdio da je odluka prvostupanjskog suda u pobijanom dijelu pravilna i zakonita.

Suprotno navodima žalbe sud prvog stupnja dao je razloge o svim odlučnim činjenicama, koji razlozi su jasni i neproturječni, te ne postoji proturječnost između razloga i sadržaja spisa, pa je stoga presudu moguće ispitati, a zbog čega nije počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a.

Navodima svoje žalbe tuženik nije doveo u sumnju pravilnost i zakonitost pobijane presude. Žalitelj u žalbi ponavlja navode koje je iznosio tijekom prvostupanjskog postupka, te iznosi neargumentirane žalbene razloge kojima ne dovodi u pitanje zaključke i utvrđenja prvostupanjskog suda.

Nije sporno u ovoj pravnoj stvari da su stranke imale sklopljen Ugovor o građenju te da je tuženik predmetne račune proveo u svojim knjigovodstvenim evidencijama te da je za njih u prijavi poreza na dodanu vrijednost obračunat pretporez, dakle tužitelj je u ovoj pravnoj stvari dokazao da je ispunio svoju obvezu te da je tuženik preuzeo objekt, a što nije bilo niti sporno.

Tuženik je u tijeku postupka istaknuo kao spornu činjenicu da iako je preuzeo objekt nije proveden postupak primopredaje te da nije zaprimio sve ateste vezane uz ugrađenu opremu, no pravilno je sud prvog stupnja utvrdio da je tuženik kod istaknutog prigovora o prijeboju morao isti i dokazati.

Naime, prema čl. 219. ZPP-a, svaka stranka dužna je iznijeti činjenice i priložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika, pa ukoliko u tome ne uspije, njezin zahtjev za pružanje pravne zaštite valja odbiti. Pravila o teretu dokazivanja su u osnovi pravila materijalnog prava koja su mjerodavna za ocjenu osnovanosti istaknutog zahtjeva ili navoda.

Prema čl. 221.a ZPP-a, ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.

Dužnost je stranaka da u parnici iznesu činjenice na kojima zasnivaju svoje zahtjeve i da predlažu dokaze kojima se te činjenice mogu utvrditi. Predlaganjem efikasnih dokaza stranka ostvaruje povoljne izgleda za svoj uspjeh u parnici. Kad sud ne uspije formirati određeno uvjerenje, nužno je primijeniti pravila o teretu dokazivanja. Ta pravila obavezuju sud da uzme za nedokazanu onu tvrdnju za čiju istinitost stranka, koja se na određenu činjenicu poziva u svoju korist, nije bila u stanju pružiti sudu dovoljno adekvatnih dokaznih sredstava: idem est non esse aut non probari (svejedno je: ne postojati ili ne biti dokazan).

Slijedom navedenog, a kako tuženik u tijeku postupka pred sudom prvog stupnja nije točno i jasno naveo svoje zahtjeve već je samo spominjao da je imao neku štetu, bez da je točno naveo kada je ta šteta bila, u čemu se ona sastojala zatim visinu te štete i ostale elemente odnosa odgovornosti za štetu, kao i dokaze kojima se ta šteta može utvrditi, pravilno je sud prvog stupnja odlučio kada je odbio saslušavati svjedoke s obzirom na to da bi isto bilo suvišno u situaciji kada tuženik nije uopće jasno definirao svoje paušalno istaknute zahtjeve.

Tuženik tek u žalbi ističe prigovor da je kao dodatna šteta bio trošak za legalizaciju no ista predstavlja novu činjenicu, a u žalbi se ne mogu iznositi nove činjenice ni predlagati novi dokazi sukladno čl. 352. st. 1. ZPP-a, stoga ovaj sud predmetne činjenice nije niti razmatrao.

Slijedom navedenog, analizirajući i ocjenjujući razloge sadržane u obrazloženju pobijane odluke, u odnosu na žalbene navode, a sve u vezi s relevantnim zakonskim odredbama, utvrđenje je drugostupanjskog suda da njima žalitelj nije uspješno osporio prosudbe i utvrđenja prvostupanjskog suda koji je, u zakonito provedenom postupku, pravilnom primjenom materijalnog prava, pravilno i zakonito usvojio tužbeni zahtjev u cijelosti. Prvostupanjski sud je na temelju potpuno utvrđenog činjeničnog stanja, koje nije proturječno ispravama u spisu, valjano primijenio materijalno pravo.

Pravilna je i odluka o trošku kako po osnovi u smislu odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a, tako i po visini u smislu odredaba čl. 155. ZPP-a.

Kako ne postoje razlozi zbog kojih se presuda pobija, ni razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, žalbu je valjalo odbiti i potvrditi pobijanu odluku, sukladno odredbi čl. 368. st. 1. i 2. ZPP-a.

Zagreb, 9. prosinca 2020.

Sudac
dr. sc. Jelena Čuveljak

Dokument je elektronički potpisan:

JELENA ČUVELJAK

Vrijeme potpisivanja:

25-01-2021

14:14:31

DN:

C=HR

O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2.5.4.97=#130D48523937333439333636353139

L=ZAGREB

S=ČUVELJAK

G=JELENA

CN=JELENA ČUVELJAK

Broj zapisa: **1789a-06208**

Kontrolni broj: **0141b-ea091-37a55**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=JELENA ČUVELJAK, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE,
C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu po sucu ovog Suda Miljenku Dolenc, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja GRGA GRADNJA d.o.o., Branovečina 100, Zagreb OIB 23543288770, zastupan po pun. Krešimiru Pejić odvjetniku iz Zagreba, Varšavska 16, protiv tuženika PALISA GRAĐENJE d.o.o. Zagreb, Zavrelići 5, OIB 88457107079, zastupan po pun. Robertu Jančik odvjetniku iz Zagreba, Vlaška 62/1, radi isplate, u prisutnosti punomoćnika stranaka, na ročištu za glavnu raspravu koja je zaključena dana 05.veljlače 2015.god., a presuda objavljena na ročištu dana 06.ožujka 2015.god.

p r e s u d i o j e

1. Platni nalog sadržan u rješenju o ovrsi posl.broj Ovr.273/11 kojega je na temelju vjerodostojne isprave dana 27.07 2011.g. donio javni bilježnik Velimir Čerić iz Zagreba, a kojime je tuženiku naložena isplata iznosa od 427.363,86 kn i troškom u iznosu od 5.760,88 kn održava se na snazi.
2. Odbija se zahtjev tužitelja za zateznom kamatom na iznos glavnice i troška ovrhe te se u tom dijelu platni nalog ukida.
3. Utvrđuje se neosnovanim istaknuti prigovor prijeboja do visine tužbenog zahtjeva.
4. Tuženik je dužan tužitelju naknaditi trošak parničnog postupka u iznosu od 17.745,00 kn u roku od 8 dana.

Obrazloženje

Na donijeto rješenje o ovrsi temeljem vjerodostojne isprave-računa br.33710, 35/10 i 4/11, a kojim je tuženiku naložena isplata iznosa od 427.363,86 kn, tuženik kao ovršenik uložio je prigovor.

Navodi u prigovoru i tijekom parničnog postupka, a koji je nastavljen kao u povodu prigovora na platni nalog, da su stranke bile u poslovnom odnosu po osnovi ugovora o građenju, a među kojima su i objekti u Granešini i Čučerju prema utuženim računima.

Tužitelj kao izvođač radova da nije ispostavio okončanu situaciju, da izbjegava primopredaju objekata i predaju dokumentacije kao i razne ateste.

Tuženik da je voljan isplatiti eventualno preostali dio cijene nakon što tužitelj ispostavi okončani obračun sa specifikacijom utrošenog materijala i izvedenih radova.

Ujedno da je dogovor stranaka da se eventualna razlika podmiri kompenzacijom u stanovima.

Očitujući se na navode iz prigovora tužitelj navodi da je tužitelj izveo radove samo na objektu u ulici Lučica na k.č.br. 1407/5 k.o. Granešina po Ugovoru o građenju potpisanim

13.02.2009.god. i Ugovoru o izvođenju radova od 07.08.2009.godine. Ujedno da su izvedeni i neki vantroškovnički radovi naručeni od strane investitora.

Predmetni radovi da su izvedeni u skladu sa svim propisima struke.

Glede kompenzacije koju spominju tuženik da ista nije bila moguća zbog upisanih hipoteka na stanovima.

Tuženik tijekom parničnog postupka navodi da je ponašanjem tužitelja, a navedenom u prigovoru, pretrpio štetu od najmanje 900.000,00 kn, pa ističe prigovor prijeboja do visine potraživanja tužitelja.

Kako se radi o dvostranim obvezama ugovoru to da tuženik nije dužan ispuniti svoju obvezu jer da tužitelj kao izvođač nije ispunio svoju obvezu u skladu sa čl.7.Ugovora o građenju od 13.02.2009.g.

Stoga ističe i prigovor istodobnog ispunjenja ugovora iz čl.358.Zakona o obveznim odnosima, te prigovor neispunjenja obveze tužitelja iz čl.357.st.2.ZOO-a obzirom da tužitelj nije predao sve ateste za radove i opremu koju je ugradio.

Tužitelj osporava navode tuženika te ukazuje na čl.8.Ugovora o građenju prema kojem je bila upravo ugovorna obveza tuženika osigurati komisiju za primopredaju objekta i tehnički pregled.

Tuženik ističe da je osigurao komisiju no da ista nije mogla raditi zbog nedostatka atesta.

Tijekom parničnog postupka sud je proveo dokaze uvidom u isprave priložene u spis i to:

-račune:

-4/11 od 01.02.2011.g. (list 3 spisa),

-35/10 od 03.11.2010.g. (list 4 spisa),

-33/10 od 10.11.2010.g. (list 5 spisa),

-Ugovor o građenju od 13.02.2009.g. (list 21-25 spisa).

-Ugovor o izvođenju radova od 07.08.2009.g. (list 26-28 spisa),

-Ponudu za izvođenje građevinskih radova sa troškovnikom (list 29-37 spisa),

-Potvrdu Ministarstva financija-PU ispostava Zagreb-Dubrava od 27.05.2014.g. (list 61 spisa),

-ZK izvadak KO Granešina zk ul.36339 (list 69 spisa).

Ocjenom tako provedenih dokaza temeljem odr. čl.8.Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 dalje u tekstu: ZPP) sud nalazi tužbeni zahtjev osnovanim u odnosu na glavni dug.

Nesporno je između stranaka zaključenje ugovora o građenju kojima se je tužitelj kao izvoditelj tuženiku kao naručitelju obvezao izvesti građevinske radove na objektu u Zagrebu Ulica Lučica k.č.br.1467/5 k.o. Granešina, a tuženik se za izvedene radove obvezao tužitelju isplatiti 90.000,00 eura u protuvrijednosti plativo u kunama po srednjem tečaju na dan plaćanja, a prema ugovoru od 13.02.2009.god. odnosno 76.846,14 kn +PDV i 167.671,95 kn+PDV prema ugovoru o izvođenju radova od 07.08.2009.god.

Sukladno odredbi čl.620. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08 dalje ZOO) tužitelj se obvezao izvesti građevinske radove, a koje je obračunao i predmet su spora prema 3 računa:

-4/11 od 01.02.2011.g. u iznosu od 300.757,25 kn,

-35/10 od 03.11.2010.g. na iznos od 46.959,01 kn i

-33/10 od 03.11.2010.g. u iznosu od 79.647,60 kn koji se odnose na radove i dobavu materijala na predmetnoj nekretnini.

Uvidom u zk izvadak Općinskog građanskog suda u Zagrebu ZK odjela od 03.07.2014.god. zk uložak br.36339 ko Granešina utvrdio je sud da je objekt u Lučica br.8 A sagrađen na kč.br.

1407/5 uknjižen te etažiran sa upisom vlasništva tužitelja nad istim, te je ujedno upisana zabilježba 29.10.2013.g priloženog rješenja o izvedenom stanju.

Uvidom u dopis-potvrdu Ministarstva financija-PU Ispostava Zagreb-Dubrava od 27.svibnja 2014.god. utvrdio je sud da su predmetni računi tužitelja br.4/11, 34/10 i 33/10 provedeni u knjigovodstvenim evidencijama tuženika, te je tuženik za njih u prijavi poreza na dodanu vrijednost obračunao pretporez.

Temeljem tako utvrđenog činjeničnog stanja sud nalazi da je tuženik u obvezi isplatiti tužitelju ukupan iznos od 427.363,86 kn, a sukladno ugovornoj obvezi po oba ugovora i obračunatim iznosima po računima tužitelja koje je tuženik prihvatio i nije reklamirao, a sukladno odredbi čl.620.st.1. ZOO-a.

Nesporno je da je objekt preuzet od strane tuženika kao naručitelja i kao takav uknjižen i etažiran.

Tuženik, kao naručitelj, nije ničim dokazao da bi sukladno odredbi iz čl.634.st.1.ZOO-a obavijestio izvođača-tužitelja u roku od 6 mjeseci o eventualnim nedostacima u izvođenju radova, te o nedostatku atesta o kvaliteti, a o čemu je sukladno odredbi čl.219.st.1.ZPP-a bio dužan dostaviti u spis pisani dokaz.

Prema odr. čl.11.Ugovora o građenju od 13.02.2009.god. zahtjev za tehnički pregled objekta bio je dužan podnijeti tuženik kao naručitelj.

Kako tuženik nije dokazao upućivanje tužitelju obavijestio o nedostacima, to sud nalazi da je i izgubio pravo na isticanje takovih prigovora, a sukladno odredbi čl.634.st.2.ZOO-a.

Isto tako tuženik nije pružio niti jedan dokaz na okolnost osnova i visine pretrpljene štete u iznosu od 900.000,00 kn, koju do visine tužbenog zahtjeva stavlja u prijeboj tužitelju, a što je bio dužan učiniti sukladno odr. čl.219.st.1.ZPP-a.

Stoga sud nalazi temeljem pravila o teretu dokazivanja iz čl.221.a ZPP-a prijebojni zahtjev nedokazanim, te time neosnovanim.

Saslušanje svjedoka na okolnost osnovanosti i visine prijebojnog zahtjeva, a predloženo po tuženiku, te eventualnih reklamacija, sud nije prihvatio jer smatra da se radi o ugovoru o građenju u kojem je izričito navedeno da se svi upisi vrše u građevinski dnevnik (čl.9.Ugovora), te je i navedeno da ako takvog upisa nema da se smatra da zahtjeva nije ni bilo.

Valjalo je stoga tužbenom zahtjevu udovoljiti te platni nalog temeljem odr. čl.451.st.3.ZPP-a održati na snazi za iznos od 427.363,86 kn kao i za trošak ovrhe u odnosu na javnobilježnički trošak sa obračunatim PDV-om.

Tužitelju zatezna kamata nije dosuđena obzirom da ista nije istaknuta na ispravan način, tj. niti u visini, a niti u dospeljeću iste, već se potražuje samo zakonska zatezna kamata.

Tužba treba sadržavati određeni zahtjev u pogledu glavne stvari i sporednih traženja, a koja predstavljaju i zatezne kamate (čl.35.st.2.ZPP-a),

Tužitelju je temeljem odredbe čl.154.st.1. i 155.ZPP-a dosuđen parnični trošak pristupa na 2 ročišta (24.11.14.i 05.02.2015.) za svaku po 5.000,00 kn (tbr 9/1 OT) pristup na ročište za objavu 500,00 kn (tbr 9/3 OT)-PDV po stopi 25% 2.625,00 kn te pristojbu na presudu 4.620,00 kn, ukupno 17.745,00 kn.

U Zagrebu,06.ožujka 2015 .godine

S u d a c
Miljenko Dolenc

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može uložiti žalbu Visokom trgovačkom sudu RH u roku od 8 dana po primitku ove presude, a ulaže se putem ovog Suda u 2 primjerka za Sud i po 1 za svaku protivnu stranku.

DNA

1.tužitelju po pun. Uz nal.prist. na presudu 4.620,00 kn

2.tuženiku po pun.

3.kal.60 dana